

6. Shahram L.N. Mathematical modeling and optimization of snatch lift technique / L.N. Shahram, M. Rostami // XXV International Symposium on Biomechanics in Sports. – Ouro Preto ; Brazil, 2007. – P. 119-122.

The parameters of the first part of weightlifter competitive exercise Snatch done by the winners of the World Championship, European and OG among men were investigated. The correlation analysis was conducted and the factors which influence the competitive results were identified. The mathematical models of dependencies between the execution of «Snatch» and the anthropometric, kinematic and dynamic parameters were built.

Key words: weightlifting, men, snatch, power, strength, factor analysis.

Отримано: 30.10.2015

УДК 37:796.01

В. І. Наумчук

ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ ГРИ У ПРОЦЕСІ СТАНОВЛЕННЯ ОСОБИСТОСТІ

Висвітлено узагальнену інтегративну модель структури особистості. Розкрито вплив гри на становлення особистості через основні категорії педагогіки – освіти, навчання, виховання, розвиток та соціалізацію. Визначено базові функції гри, які відповідають основним напрямкам реалізації педагогічних можливостей гри у процесі становлення особистості.

Ключові слова: становлення особистості, структура особистості, педагогічні можливості гри, функції гри.

Сучасні соціально-економічні та політичні перетворення в Україні, пов'язані з ними чисельні виклики і проблеми, необхідність їх швидкого й ефективного вирішення, актуалізували потребу суспільства в людях нового типу – особистості з високим рівнем духовності і культури, здатної до постійного удосконалення та продуктивного самореалізації. Відповідно становлення особистості, розвиток її творчої індивідуальності та неповторності, розкриття й реалізація істинних сил людини стає стратегічною лінією національної системи освіти.

Особистості як науковій проблемі присвячено чимало фундаментальних праць: досліджено інтегративні характеристики людини як особистості (Б. Ананьев, А. Божович, А. Петровський), розроблено теорії спілкування та взаємин особистості (О. Бодальов, І. Кон, А. Мудрик, В. Мясіщев), розкрито принцип динамічного вивчення особистості (К. Абульханова-Славська, А. Анциферова, Д. Фельдштейн), з'ясовано механізми персоналізації особистості та її розвитку (І. Бех, К. Платонов, О. Пехота, О. Раев). У наукових розробках аксіологічного характеру людина розглядається як вища цінність і самоціль суспільного розвитку. Виступаючи суб'єктом вільної й свідомо мотивованої діяльності, вона й визначається як особистість.

Використання можливостей гри у становленні особистості є ідеєю, яка найбільш адекватно виражає сутність людини, її духовність

та етику. У дослідженнях Ф. Бойтендайка, Л. Виготського, К. Гроса, Д. Ельконіна, О. Леонтьєва, П. Лесгафта, Ж. Піаже, С. Рубінштейна, Й. Хейзінги та інших науковців з'ясовано, що гра як прояв ігрової діяльності є структурною моделлю поведінки особистості, за допомогою якої вона оволодіває навколишньою дійсністю і готується до її перетворення. Складний та багатоаспектний зміст поняття гри, багатofункціональність цього феномену, спроможність охопити собою різноманітні прояви людської психіки і діяльності забезпечили категорії гри постійну наукову-практичну актуальність.

На сьогодні науковий пошук фахівців спрямований на з'ясування психолого-педагогічної сутності гри, вивчення її культурологічних засад, властивостей та якостей, визначення місця гри у навчально-виховному процесі, використання її можливостей у різних сферах життєдіяльності різних груп населення. Разом з тим, ще недостатньо вивчено умови удосконалення ігрової діяльності сучасного покоління, що забезпечують комплексну реалізацію потенціалу гри і, як наслідок, не визначено шляхи використання її педагогічних можливостей у становленні особистості. Залишається відкритим й питання щодо впливу гри на чинники, які обумовлюють розвиток особистості.

Мета статті – з'ясувати основні напрямки реалізації педагогічних можливостей гри у становленні особистості.

Становлення людини як особистості є однією основних проблем науки. Кожна з наукових дисциплін досліджує особистість зі своєї точки зору, використовуючи для її вивчення власний шлях і категоріальний апарат. У педагогіці особистість розглядається як суб'єкт соціальних взаємин і свідомої діяльності. Особистість є системною якістю індивіда, що визначається його входженням у соціальні зв'язки і формується у спільній діяльності та спілкуванні. На думку І. Беха, поняття особистість повинно містити три плани існування людини: її минуле – теперішнє – майбутнє, а системоутворювальним чинником цієї тріади має виступати майбутнє [2, с.27]. Тому цілі особистості завжди спрямовані у майбутній час, що дозволяє виявляти змістові та динамічні сторони розвитку особистості і визначити тенденції її становлення.

Особисте зростання залежить від того, як конкретна особистість співвідноситься із загальноприйнятою системою духовних цінностей. Розвиненою особистістю може вважатися та, яка досягла найвищого рівня духовного освоєння навколишньої дійсності і досконало пізнала свій внутрішній світ. Інформативним показником розвиненої особистості виступає система особистісних цінностей, що відображає рівень залучення суб'єкта до соціальних зв'язків та відношень і таумачить людину як соціокультурну реальність. Особистісні цінності є унормованими утвореннями, що визначають необхідну чи бажану поведінку. Водночас їх можна представити й у вигляді ідеалу чи зразка для наслідування.

Цінність й унікальність особистості передбачають наявність її особливої структури, яка розглядається у працях Б. Ананьєва, Р. Кеттелла, О. Ковальова, А. Петровського, К. Платонова, С. Рубінштейна, З. Фрейда, Я. Щепанського та інших науковців як ін-

тегративна багатокомпонентна цілісність. Провідним компонентом структури особистості більшість дослідників виділяє її спрямованість – складне особистісне утворення, що визначає поведінку особистості, ставлення її до себе та оточуючих. Спрямованість проявляється в потребах, інтересах, ідеалах, переконаннях, провідних мотивах та світогляді.

Другим структурним утворенням, який об'єднує знання, уміння, навички і звички, набуті в процесі пізнавальної діяльності через навчання, визначається К. Платоновим як соціальний досвід, а О. Ковальовим – як можливості.

Погляди фахівців щодо наступних структурних компонентів різняться. Структура особистості, розроблена К. Платоновим включає ще два утворення: біологічно зумовлену підструктуру, що об'єднує типологічні властивості особистості та підструктуру форм відображення, яка характеризує особливості психічних процесів, сформованих у процесі життєдіяльності [9]. О. Ковальов виділяє підструктуру «характер», що визначає стиль поведінки [4]. Спільним підґрунтям у розробках вказаних авторів виступають індивідуально-типологічні особливості, які проявляються в темпераменті, характері та фізіологічних особливостях людини. Визначення індивідуально-типологічних особливостей третім структурним компонентом особистості приводить до розуміння такої її моделі, що співвідноситься з концепцією особистості С. Рубінштейна.

Узагальнення поглядів учених на вказану проблему дозволяє представити інтегративну модель структури особистості як багатокомпонентну систему, що включає спрямованість, досвід і можливості у вигляді знань, умінь, навичок (компетенцій), індивідуально-типологічні особливості. У свою чергу, вказані підструктури охоплюють інші змістові одиниці, визначаючи тим самим гетерогенність цього утворення. Логічно припустити, що ефективність процесу формування особистості можна покращити за умови цілеспрямованого комплексного впливу феномену гри (реалізації її функцій) як на кожен із структурних компонентів, так і на особистість в цілому.

Оскільки особистість є цілісним суб'єктом, недостатній рівень розвитку одного з компонентів неминуче веде до зниження системної якості індивіда, а в підсумку – унеможливує досягнення запланованих результатів. Водночас всебічний й гармонійний розвиток передбачає оптимальну відповідність всіх структурних компонентів особистості. Згідно теорії функціональних систем, розробленої П. Анохіним, гармонія досягається не лише на основі зв'язку і взаємодії, а й ґрунтується на взаємосприянні. Відповідно розвитку спрямованості особистості має відбуватися у такому поєднанні з іншими компонентами структури, в якому здійснюватиметься їх взаємосприяння, завдяки чому підвищення рівня сформованості, зокрема потребнісно-мотиваційної складової, сприятиме зростанню інших. І навпаки. Наприклад, шляхом збагачення досвіду людини, покращання її знань, умінь та навичок удосконалюватиметься світогляд особистості.

Зміни у життєдіяльності людини прямо чи опосередковано співвідносяться з ігровим феноменом. З розвитком людства все

чіткіше постає потреба суспільства й окремої особистості в активній регуляції даних процесів. У контексті нашого дослідження є необхідність вивчення впливу гри на компоненти структури особистості через основні категорії педагогіки – освіту, навчання, виховання, розвиток та соціалізацію. З позиції всебічного й гармонійного розвитку особистості та її здоров'я, як однієї з найвищих цінностей, доцільно описати цей взаємозв'язок та співвідношення на прикладі рухливих ігор. При цьому рухливі ігри розглядаються не у відриві від інших форм і видів ігрової діяльності, а як інтегративний чинник, що містить загальні та універсальні ознаки ігрової діяльності і репрезентує функціональні можливості гри. В ігровій руховій діяльності різні напрями педагогічного впливу реалізуються не ізольовано один від одного, вирішуючи власні специфічні завдання, а у їх органічній єдності, забезпечуючи тим самим цілісність педагогічного процесу, спрямованого на формування особистості. Рухлива гра, як прояв ігрової діяльності набуває освітньої, навчальної, виховної, розвивальної й соціалізуючої цінності лише тоді, коли вона спеціально відбирається, уточнюється за змістом і оформляється саме у педагогічних цілях. І якщо в освіті ігрова діяльність розглядається як процес, що є основою становлення та розвитку особистості, то у вихованні рухливі ігри виступають разом і способом досягнення мети, яка знаходиться поза її межами. Відповідно до педагогічних цілей гра може розглядатися на рівні одного із видів діяльності, що визначає розвиток особистості, в якості принципу, технології, умови, засобу, як комплексний чинник, організаційна форма, модель, метод, прийом тощо.

Становлення та розвиток особистості в ігровій діяльності постає і як особиста проблема людини, і як одна із суспільних цілей відтворення культури, у тому числі й фізичної. Специфіка гри полягає у тому, що вона, ґрунтуючись на універсальній потребі особистості в самореалізації, виростає з протиріччя між складністю соціальної системи і недостатнім рівнем потенцій суб'єкта для входження у її сфери [3, с.79]. Власне сама гра є життєво важливою потребою і природним видом її діяльності. Водночас, ігрова діяльність задовольняє потребу людини в рухах, що є обов'язковим чинником її гармонійного розвитку. У грі реалізуються потреби особистості належати до соціуму і займати у ньому певне місце, дотримуватися загальноприйнятих норм, користуватися повагою людей. Взаємодіючи з іншими гравцями, будь-який учасник гри вирішує потребу в спілкуванні, розвиває взаємини з людьми, проявляє самостійність та особливості своєї індивідуальності. В ігровій діяльності можна успішно розв'язувати потреби пізнання навколишнього світу, визначення свого місця й призначення у ньому через засвоєння вже існуючих цінностей і шляхом відкриття нового, ще невідомого. Таким чином, рухливі ігри створюють необхідні умови для формування й реалізації біологічних, соціальних та пізнавальних потреб, які є внутрішнім джерелом активності індивіда.

В освітньому процесі використання потенціалу гри здійснюється насамперед через моделювання, імітацію, змагальність і спрямоване на перетворення ігрової діяльності в пізнавально-

інтелектуальну, що тісно пов'язана з іншими видами навчальної діяльності. Прагматичну цінність гри обумовлюють її властивості – інформативність, добровільність, креативність, комунікативність, репрезентативність [10]. У своєму просторі гра сприяє адаптації процесу пізнання до індивідуальних особливостей людини, забезпечує ситуацію успіху, атмосферу свободи, комфорту, встановлює психосоматичну рівновагу особистості. Синтез гри і навчання уможливає трансформацію зовнішнього досвіду знань у внутрішній, перехід абстрактного в конкретне, ідеального у реальне, суб'єктивного в об'єктивне, що дозволяє надати керуванню навчально-пізнавальної діяльності більше самостійного характеру.

Гра для людини виступає переходом від народження до наступного етапу її життєвого шляху. Вона уможливає послідовність дошкільного й шкільного періодів розвитку дитини, забезпечуючи безперервність та наступність педагогічного процесу, а також допомагає уникнути різких змін при адаптації до школи, оскільки виступає для дитини знайомим і доступним способом пізнання навколишньої дійсності і має своє внутрішнє продовження у навчанні та праці. Окрім того, гра виводить із аморфності, дозволяє можливе перетворити у реальне, збільшує рівень свободи, розширює функції, збагачує зміст самого життя. У ній розкривається багатство світоустрою, акумулюється накопичений соціальний досвід, через призму якого людина осмислює, оцінює, переживає, зводить у цілісність різні процеси та факти, формується й апробується система ціннісних орієнтирів.

Ігрова діяльність забезпечує необхідні умови для розв'язання всього спектру завдань виховання. У ній активним чинником формування особистості виступає колектив і, водночас, є реальна можливість для самовираження, прояву індивідуальних рис. Моделюючи діяльність людини у складних швидкозмінних ситуаціях, рухливі ігри дозволяють цілеспрямовано впливати на основні життєво важливі якості.

Зміст та особливості гри потребують здійснення якісного аналізу ситуації, що постійно змінюється, її передбачення та ефективного реагування з використанням великого обсягу ігрових дій у різноманітних поєднаннях і варіаціях. У свою чергу, певний характер рухових реакцій, вибір оптимальних дій, прояв відповідних якостей та здібностей визначають активне включення механізмів усвідомленої діяльності. Так прокладається шлях від почуттів до усвідомлено організованих дій, до формування вчинків. А саме формування вчинків є визначальним надбанням у розвитку особистості і збагаченні її духовного життя, оскільки для вчинків важливий моральний зміст дії [11]. Роль задає зразок, орієнтир для дій особистості в конкретній ситуації. Зміст гри, її правила, які приховані у ролі або визначаються відокремлено, висувають до людини вимогу діяти всупереч безпосереднім імпульсам, відповідно до загальнолюдських цінностей та морально-етичних норм.

Для лікування значного числа захворювань та ушкоджень, їхньої профілактики, відновлення працездатності людей, а також їх соціалізації широко використовуються оздоровчі можливості рухових ігор. Різноманітність природних рухів, які виконуються в

процесі ігрової діяльності і супроводжуються позитивними емоціями, сприяють розширенню функціональних можливостей серцево-судинної, дихальної, нервової систем, опорно-рухового апарату, нормалізації обміну речовин, дозволяють розвивати увагу, пам'ять, ініціативу, сприйняття просторової та часової орієнтації і т.п. За таких цілей цінність рухливих ігор полягає у можливості активного й одночасного впливу на психофізіологічну і моторну сфери людини.

У жодному іншому виді діяльності людина не прагне проявити власні можливості до нестями, розкриваючи наявні психофізичні та інтелектуальні ресурси, як це відбувається у грі. Активність кожного гравця виступає одним із психолого-педагогічних механізмів розумового, соціального, морального, фізичного, емоційного зростання особистості [13, с.268]. Оскільки будь-яка гра неодмінно пов'язана з рефлексивним супроводом різноманітних дій, ігрова діяльність виступає найбагатшим за своїм потенціалом інструментом вирішення завдань та проблем, пов'язаних з інноваційними пошуками, креативністю та творчістю.

Разом з тим, гра складається на основі природного процесу імітації зразків буття під впливом певної соціокультурної необхідності, що відповідає його носіям. Вона використовується як особливий соціокультурний інструмент, забезпечуючи перетворення людей, їх особистісних якостей та утворень. За твердженням О. Анісімова, на відміну від інших інструментів педагогічного впливу, під час гри зміни відбуваються у всіх структурах особистості в цілому [1, с.135]. І з самого початку її реалізації провідна роль належить ігровим діям – основі цілісних внутрішніх перетворень.

Отже, на основі органічного поєднання внутрішнього самовираження і зовнішньої організації ігрова діяльність уможливає всебічний й гармонійний розвиток особистості, її цілеспрямоване самовдосконалення. У широкому розумінні процес становлення і розвитку особистості в грі за своєю сутністю є стратегією цілеспрямованого розвитку ігрової культури.

Кожна гра відображає певний спектр дійсності. Їй можуть бути притаманні всілякі досягнення та призначення, що визначаються запитамі соціальної практики і потребами особистості. Різноманітна корисність ігор пов'язується науковцями з їх функціональними можливостями. Така постановка питання дозволяє розглядати функції гри ще й як напрямки реалізації її педагогічних можливостей у становленні, розвитку та самореалізації особистості.

Визначаючи гру учнів як педагогічний феномен культури, С. Шмаков виокремлює такі її функції: соціокультурну, розважальну, самореалізацій, комунікативну, діагностичну, терапевтичну, корекційну та міжнаціональної комунікації [12, с.95]. При цьому вказаний перелік обумовлений беззаперечним існування інших розважально-виховних функцій гри, пов'язаних з пізнанням світу, навчальною діяльністю в цілому, розвитком психічних процесів, вихованням моральних якостей та рухових здібностей і т.д.

О. Репрінцева підкреслює, що змістова сторона педагогічного потенціалу гри відбивається у найбільш значущих її можливостях, а саме: соціалізуючих, розвивальних, дидактичних, психотерапевтичних, діагностичних і можливостях гри у створенні умов для прояву

спонтанності людини, її самотності, неповторності та унікальності [10, с.251]. На основі виділених можливостей гри визначено основні її функції, які впливають на соціокультурний досвід особистості: орієнтувальну (учнів у системі цінностей), стимулювальну (включення школярів у суспільно-значущі види діяльності), регулятивну (емоційний фон колективу та статус дитини в ньому).

Дослідження процесу формування культури поведінки дітей спонукало Г. Лемко визначити моделюючу, інформувальну, формувальну, коригувальну та стимулювальну функції ігор [7, с.50]. Обґрунтування зазначених функцій, на думку автора, дозволяє ризично розкрити роль і значення гри для виховання дитини.

Серед провідних функцій колективної гри Л. Кулікова відзначає захисну, пізнавальну, творчого розвитку, корекції, інтегруючу, компенсаторну, соціокультурну, комунікативну та діагностичну [6, с.4]. Вказані функції гри розглядаються в процесі діяльності виховної системи загальноосвітнього навчального закладу, основним елементом змісту якої є дитяча гра.

В. Петрусинський виявив низку функціональних можливостей гри в організації навчання, здійсненні ігрового тренінгу та дозвіллі учнівської молоді. Пропонований у дослідженні перелік функцій включає навчальну, розважальну, комунікативну, релаксаційну, психотехнічну, розвивальну, виховну функції [8].

Вивчаючи місце і роль гри у навчальному процесі, В. Кукушин розглядає її як школу професійного та сімейного життя, як школу людських взаємин. Поєднання гри і навчання, як вказує автор, значною мірою залежить від розуміння вчителем таких педагогічних функцій, як соціокультурна, міжнаціональної комунікації, самореалізація, діагностична, ігротерапевтична, корекційна та розважальна [5, с.207].

Необхідно відзначити, що кожен з дослідників, характеризуючи змістову сторону виділених їм функцій гри, перебуває у певній залежності від основного напрямку свого наукового пошуку. І хоча більшість із названих функцій відображає гуманістичний концепт гри, зберігаючи духовний потенціал загальнолюдських цінностей, єдина система функцій гри на теперішній час ще не сформована.

У контексті нашого дослідження вважаємо за доцільне виокремити базові функції гри, які характеризують і дозволяють робити висновок про цілу групу, а саме: ціннісно-мотиваційні, когнітивно-операційні, регулятивно-поведінкові. У процесі формування та саморозвитку особистості базові функції гри деталізуватимуться й уточнюватимуться відповідно до їх корисності і призначення. Такий підхід передбачає створення відкритої системи функцій гри та уможливає їх проєкцію на структурні компоненти особистості.

Зокрема група ціннісно-мотиваційних функцій гри співвідноситься зі спрямованістю особистості, що дозволить здійснювати вплив на її потребнісно-мотиваційну складову, визначати ідеали, вдосконалювати світогляд. Творчому оволодінню знаннями, уміннями, навичками та набуттю різноманітного досвіду сприятиме реалізація когнітивно-операційних функцій гри. Група регулятивно-поведінкових функцій – забезпечуватиме формування характеру і

стилю поведінки особистості. При цьому на основі процесів взаємодії та взаємосприяння функцій зміни у всіх структурах особистості відбуватимуться в цілому.

Таким чином, основні напрямки реалізації педагогічних можливостей гри у процесі становлення й саморозвитку особистості відповідають її базовим функціям. Разом з тим, поліфункціональність й багатоаспектність гри, варіативність використання її потенціалу у різних сферах життєдіяльності людини обумовляють подальший розвиток пропонованого підходу до становлення особистості. Адже, з одного боку, особистість виступає багатограним складно утвореним суб'єктом, а з іншого – процес її удосконалення є нескінченним і педагогічна діяльність завжди висуватиме різноманітні завдання, які можуть бути успішно вирішені за допомогою гри.

Список використаних джерел:

1. Анисимов О.С. Рефлексивная акмеология : учебно-методическое пособие / О.С. Анисимов ; под общ. ред. А.А. Деркача. – М. : Изд-во РАГС, 2007. – 218 с.
2. Бех І.Д. Виховання особистості : підручник / І.Д. Бех. – К. : Либідь, 2008. – 848 с.
3. Ильясов Р.Р. Игра как предмет философского познания: онтологический и гносеологический аспекты : дис. ... доктора философ. наук : 09.00.01 / Р.Р. Ильясов. – Уфа, 2006. – 326 с.
4. Ковалев А.Г. Психология личности / А.Г. Ковалев. – М. : Просвещение, 1970. – 392 с.
5. Кукушин В.С. Теория и методика обучения / В.С. Кукушин. – Ростов н/Д. : Феникс, 2005. – 474 с.
6. Куликова Л.В. Коллективная игра в воспитательной системе школы : автореф. дис. ... канд. пед. наук : спец. 13.00.01 «Общая педагогика» / Л.В. Куликова. – Владимир, 1999. – 22 с.
7. Лемко Г.І. Значення гри для виховання дитини / Г.І. Лемко // *Materialy IV Mezinarodni vedecko-prakticka konference «Zpravuyvedeckejdeje – 2008»*. – Dil 7. – Pedagogika. Psychologie a sociologie. Hudba a zivot. – Praha : Publishing House «Educationand Science» s.r.o., 2008. – S. 47-50.
8. Игры – обучение, тренинг, досуг / под ред. В.В. Петрушинского. – М. : Новая школа, 1994. – 300 с.
9. Платонов К.К. Структура и развитие личности / К.К. Платонов. – М. : Наука, 1986. – 256 с.
10. Репринцева Е.А. Игра как социокультурный и педагогический феномен : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.01 / Е.А. Репринцева. – Курск, 2005. – 508 с.
11. Рубинштейн С.Л. Основы общей психологии / С.Л. Рубинштейн. – М. : Педагогика, 1989. – Т. 2. – 328 с.
12. Шмаков С.А. Игра учащихся как педагогический феномен культуры : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.01 / С.А. Шмаков. – М., 1997. – 409 с.
13. Meinberg E. Hauptproblemeder Sportpädagogik: Eine Einführung / E. Meinberg. – Darmstadt : Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 1991. – 320 s.

The use of pedagogical peculiarities of the game in the process of person's development is the idea that adequately expresses the essence of human beings, their spirituality and ethics. It is proved nowadays that the game as an embodiment of the playing activity is a structural model of the human behaviour with the help of which individuals perceive the surrounding world and prepare to transform it.

The generalization of scientific information enables us to present an integrative model of the structure of the personality as a multi-component system that includes determination, experience and abilities in the form of knowledge, skills, individual and typological peculiarities. Consequently, these components include other substructural constituents what proves the heterogeneous nature of this system.

The changes of human activity directly or indirectly correlate with the phenomenon of the game what proves the necessity to study the influence of the game on the components of the structure of the personality through main pedagogical categories such as education, teaching, upbringing, development and socialization.

Three basic groups of the game functions specifically value motivational, cognitive and operational, behaviour regulational which lead to conclusion concern in each of them have been defined. In the process of formation and self-development of the personality the functions are specified according to their usefulness and targets. This approach implies the formation of the open system of the functions of the game and makes their projection on the structural components of the personality possible.

The basic functions of the game correspond with the main ways of the implementation of the pedagogical peculiarities of the game in the process of the person's development.

Key words: person's development, structure of the personality, pedagogical peculiarities of the game, functions of the game.

Отримано: 26.10.2015

УДК 355.233.22

О. М. Ольховий

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗМІНИ СИСТЕМИ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗБРОЙНИХ СИЛ

За результатами теоретичного обґрунтування з використанням аналітичного та аксіоматичного методів визначено мету, завдання та вимоги до змістовного наповнення адаптованої до вимог сучасності концепції фізичної підготовки у Збройних Силах України. Дефініція створеної концепції фізичної підготовки Збройних Сил – забезпечення фізичної готовності військовослужбовців, підрозділів і частин до виконання завдань за бойовим та функціональним призначенням.

Ключові слова: концепція, військовослужбовець, фізична готовність.

Постановка проблеми. Здійснений аналіз діючого управлінського аспекту функціонування системи фізичної підготовки у Збройних Силах України, засвідчив негативну динаміку його показників та наявність проблемних системних питань [5, 6, 8]. Такий стан керівництва та організації фізичної підготовки вимагає нагального перегляду та прийняття кардинальних концептуальних змін для його удосконалення. Новосформованою концепцією фізичної підготовки визначатимуться управлінські засади функціонування та перспективи розвитку фізичної підготов-